

пускане на съмнителни лица безъ открити листове; за укриване на овчи кожи и торби съ ярма. При разговоръ по тия слухове лицето на капитанъ Шмекеръ ставаше зло. Но веднага той се сепваше и почваха пакъ весело да мигатъ неговитѣ хитри очички. „Съвѣстѣта ми е спокойна“ отсичаше той нехайно.

По тия слухове войницитѣ отъ етапното коменданство изглеждаха като унемѣли. Каква чародейна сила бѣше сковала тѣхнитѣ езици? . . . Тѣ всички като че бѣха държали нѣкакъвъ экзаменъ по това, какъ да отговарятъ на всѣкой любопитенъ. Обикновенно тѣ избѣгваха такива разговори, или отвърщаха: „не знамъ“. А капитанъ Шмекеръ бѣше тѣй доволенъ отъ тѣх! Само веднажъ въ тоя другарски животъ се случи нѣщо неприятно. Единъ отъ тия войници бѣше извършилъ въ пиянството си грабежъ. Капитанъ Шмекеръ не му наложи дори дисциплинарно наказание. Защото тоя войникъ съвсемъ смѣло заяви на своя началникъ: „азъ ще изкажа всичко“. Но дова събуди омразата на неговитѣ другари. . . . Дори единъ отъ тѣхъ наивно му каза: „значи, ти не си благодаренъ и отъ толкова“. И смѣлиятъ войникъ пакъ биде обзетъ отъ прѣдишното смирение.

Но все още не даваше покой на капитанъ Шмекеръ онова старо и интимно желание. . . . Нима той трѣбва да остане и занаяпредъ все съ сжщия чинъ? За него бѣше необходимо веднажъ да бжде рѣшенъ тоя въпросъ. Защото, покрай други облаги, нему се откриваше случай пакъ да постѣпи на служба. Кому не би се искало да излезе въ запаса на армията поне въ чинъ полковникъ? И пакъ почнаха неговитѣ безпирни ходатайства. Въпрѣки това, вече два мѣсеца минаха, не идеше никакъвъ отговоръ. Навѣрно отъ полка, въ който служеше миналата война, бѣха дали за него лошъ отзивъ. Най сетне единъ неговъ покровителъ и сродникъ му писа нѣколко реда. Ето какво той му писа: „съ лошо име се ползвашъ отъ миналата война; ще добиешъ производство само при едно условие: да отидешъ на фронта; тѣй постѣпиха вече нѣколцина и сега сж доволни“. Това писмо твърде неприятно се отрази капитану Шмекеру. Най вече като си спомни колко лошо приказваха понѣкога за цензурата. . . . Но има хора, които бързо се прощаватъ съ неприятнитѣ моменти. Тъкмо такъвъ бѣше и капитанъ Шмекеръ. „Да, ще отида на фронта“ възвести той съ едно престорено спокойствие.

Едва ли нѣксий би могълъ да си представи какво смущение докара това събитие. Защото всички разбраха, че храбрятъ капитанъ не се шегува. Ами може ли да има въ